

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/199/2018
Identifikačné číslo spisu:	1110229303
Dátum vydania rozhodnutia:	22.04.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:1110229303.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne ČSOB Leasing, a.s., so sídlom v Bratislave, Žižkova 11, IČO: 35 704 713, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o náhradu škody podľa zákona č. 514/2004 Z.z., vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 3C/12/2010, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. novembra 2017 sp. zn. 14Co/163/2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 14. novembra 2017 sp. zn. 14Co/163/2014 a rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 18. novembra 2013 č.k. 3C/12/2010-93 z r u š u j e a v e c v r a c i a Okresnému súde Bratislava I na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18. novembra 2013 č.k. 3C/12/2010-93 uložil žalovanej povinnosť uhradiť žalobkyni náhradu škody v sume 38.173,- € a žalobkyni náhradu trov konania nepriznal. Žalobkyňa svoju žalobu odôvodnila tým, že ako kupujúca odkúpila na základe kúpnej zmluvy zo 14. augusta 2006 od D. D. auto výlučne za účelom následného poskytnutia finančného leasingu D. D.. Vyšetrovateľ Policajného zboru v zmysle uznesenia o vrátení veci z 9. januára 2007 vrátil vozidlo spoločnosti CREDIT A.P., s.r.o., nakoľko bolo ukradnuté z objektu spoločnosti ZITTA Gmbh, Wiener Neustadt. Táto spoločnosť splnomocnila za účelom repatriácie vozidla spoločnosť CREDIT A.P., s.r.o. Škodu vyčíslila žalobkyňa v sume 38.173,- €, t.j. kúpnu cenu, ktorú zaplatila D. D. za vozidlo. Z písomného vyjadrenia žalobkyne z 22. februára 2013 súd prvej inštancie zistil, že D. D. prestal uhrádzať leasingové splátky počnúc splátkou 25. januára 2017 a preto žalobkyňa predčasne k 28. februáru 2007 ukončila leasingovú zmluvu. Z predčasného ukončenia leasingovej zmluvy a výzvy na úhradu dlžných pohľadávok s príslušenstvom z 28. februára 2007 súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa s okamžitou platnosťou odstúpila od leasingovej zmluvy, nakoľko sa D. D. dostal do omeškania s leasingovými splátkami v sume 1.273,80 €. Súd prvej inštancie je toho názoru, že žalobkyňa sa v zmysle § 446 ods. 3 Obchodného zákonníka stala vlastníkom vozidla a zároveň bola zapísaná ako jeho vlastník aj do Evidencie vozidiel Slovenskej republiky. Podľa § 446 Obchodného zákonníka kupujúci nadobúda vlastnícke právo aj v prípade, keď predávajúci nie je vlastníkom predávaného tovaru, ibaže v čase, keď kupujúci mal vlastnícke právo nadobudnúť, vedel, že

predávajúci nie je vlastníkom a že nie je ani oprávnený s tovarom nakladať za účelom jeho predaja. Uvedené zákonné ustanovenie v záujme právnej istoty obchodných vzťahov prelmuje princíp, podľa ktorého nikto nemôže na druhého previesť viac práv, než má sám, keďže podľa neho kupujúci nadobúda vlastnícke právo aj v prípade, keď predávajúci nie je vlastníkom predávaného tovaru, ibaže v čase, keď mal kupujúci vlastnícke právo nadobudnúť, vedel, že predávajúci nie je vlastníkom a že nie je oprávnený s tovarom nakladať za účelom jeho predaja. D. D. predložil žalobkyni kúpnu zmluvu, na základe ktorej nadobudol vozidlo a zároveň aj Osvedčenie o evidencii, v ktorom bol D. D. zapísaný ako vlastník vozidla. Súd prvej inštancie mal za to, že žiadna okolnosť nesvedčí proti tomu, že žalobkyňa nadobudla predmetné vozidlo dobromyseľne. Predmetné vozidlo bolo 20. septembra 2006 zaistené policajným orgánom v autoservise v Nitre, pretože vzniklo podozrenie, že vozidlo súvisí so spáchaním trestného činu a jeho zaistenie bolo potrebné na zistenie skutkového stavu alebo na rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní. Nakoľko D. D. neuhradil žalobkyni leasingové splátky za obdobie január 2007 a február 2007, žalobkyňa s okamžitou platnosťou odstúpila od leasingovej zmluvy a vyzvala D. D., aby jej uhradil 1.273,80 €, úroky z omeškania v sume 103,93 € a paušálnu pokutu v sume 165,96 €. Táto skutočnosť podľa súdu prvej inštancie vyvracia tvrdenie žalovanej, že D. D. aj po zaistení vozidla naďalej splácal pravidelné mesačné leasingové splátky a teda, že žalobkyni škoda nevznikla. Súd prvej inštancie sa plne stotožnil s argumentáciou žalobkyne, že zo strany vyšetrovateľa došlo k nesprávnemu úradnému postupu, teda že vyšetrovateľ nezistil skutkový stav veci v rozsahu postačujúcom na vydanie uznesenia o vrátení veci, so žalobkyňou ako vlastníkom zaistenej veci v trestnom konaní nekonal, neupovedomil ju o zaistení vozidla, o práve uplatniť vlastnícke právo na toto vozidlo, vozidlo vydal spoločnosti CREDIT A.P. iba na základe prehlásenia o vlastníctve vozidla a uznesenie o vrátení veci nedoručil vlastníkovi vozidla zapísaného v Evidencii vozidiel Slovenskej republiky a preto zaviazal žalovanú nahradiť žalobkyni škodu vo výške 38.173,- €, t.j. za sumu, za ktorú nadobudla žalobkyňa vozidlo do svojho vlastníctva od D. D..

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom zo 14. novembra 2017 sp.zn. 14Co/163/2014 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Žalobkyni nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že postup vyšetrovateľa Policajného zboru, ktorý v rámci konania o vydaní motorového vozidla subjektu z iného štátu, opomenul konať so žalobkyňou ako formálne uznaným vlastníkom vozidla v Slovenskej republike, bol nezákonným úradným postupom v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku. V dôsledku tohto postupu boli podľa odvolacieho súdu žalobkyni odňaté práva na ochranu jej vlastníckeho práva a zabránenie vzniku škody. Nezákonnosť postupu vyšetrovateľa jednoznačne v zrušujúcom uznesení konštatovala aj dozorová prokurátorka. Uviedol, že žalobkyňa sa preukázateľne o odňatí vozidla z jej dispozície dozvedela od prijímateľa leasingu až v čase, kedy bolo vozidlo vydané do cudziny a nastal škodlivý následok na jej majetku. V tom čase ani jej ďalšie procesné úkony nemohli tento následok zvrátiť. Voči uzneseniu o vydaní vozidla sťažnosť podať objektívne nemohla, keďže jej nebolo riadne doručené. Vozidlo na Slovensko nebolo vrátené ani po desiatich rokoch (vydané rakúskemu majiteľovi bolo 31. januára 2007), a podľa aktuálnych vyjadrení orgánov činných v trestnom konaní na Slovensko ani vydané nebude. Za túto dobu došlo podľa odvolacieho súdu k takej amortizácii vozidla (a bolo navyše odpredané ďalšiemu majiteľovi), že vzniknutá škoda by nebola v tomto štádiu reparačiteľná ani v prípade, ak by sa situácia zmenila a vozidlo by bolo spätne žalobkyni na Slovensko vrátené.

3. Žalovaná proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Odklon odvolacieho súdu vidí od rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/23/2008 a 2Cdo/198/2007. Poukázala na to, čo sa považuje za škodu, skutočnú škodu a ušlý zisk. Poukázala na to, že žalobkyni boli poukazované mesačné splátky leasingu, teda jej nemohla vzniknúť škoda v uplatnenej výške. Namietala nesprávne právne posúdenie výšky náhrady škody v podobe nadobúdacej kúpnej ceny. Podľa žalobkyne nemala byť žalobkyni priznaná plná kúpna cena ako náhrada škody. Súd sa podľa nej nezaoberal výškou vzniknutej skutočnej škody. Zároveň žiadala aj o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku.

4. Žalobkyňa sa k podanému dovolaniu žalovanej nevyjadřila.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. b/ CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je dôvodné a napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Vo vzťahu k dovolaniu podanom žalovanou najvyšší súd uvádza, že žalovaná prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

13.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu

zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritornú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

13.3. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1ECdo/10/2014, 3Cdo/146/2013).

13.4. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

13.5. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmatečnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

13.6. Na záseade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

13.7. V danom prípade obsah spisu dáva podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

13.8. V súlade s § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia súdu nižšej inštancie navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie súdu nižšej inštancie neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné. Takéto arbitrárne rozhodnutie súdu odníma strane sporu možnosť uskutočňovať procesné práva a v konečnom dôsledku porušuje jej právo na spravodlivý súdny proces (čo zakladá vadu konania podľa § 431 ods. 1 CSP v spojení s § 420 písm.

f/ CSP), pretože jej upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

13.9. Princíp dvojínštancnosti, ktorým sa riadi súdne konanie vyjadruje vzájomnú nadväznosť i prepojenosť odvolacieho konania s konaním uskutočneným pred súdom prvej inštancie. Z uvedeného plynú zásadné medze v tom, že rozhodnutiu vydanému v odvolacom konaní musí predchádzať náležité konanie pred súdom prvej inštancie, pretože až jeho naplnením sa môže vytvoriť priestor pre účinné uplatnenie účelu, ktorý zákon sleduje v prípade opravného (odvolacieho) konania. Účelom odvolacieho konania je náprava skutkových a právnych pochybení súdu prvej inštancie, za predpokladu, že boli rozpoznateľne (zrozumiteľne) prezentované. K naplneniu tejto úlohy je potrebné najskôr zistiť ako súd prvej inštancie ustálil skutkový stav veci a ako ju právne posúdil, čo najspôhlivejšie signalizuje (práve) odôvodnenie jeho rozhodnutia. Rozhodnutie a jeho odôvodnenie je základným a bezpodmienečným objektom prieskumnej činnosti vykonávanej súdom vyššieho stupňa. Výsledky prieskumnej činnosti sú vždy reakciou na správnosť a opodstatnenosť dôvodov preskúmaného rozhodnutia vo svetle uplatnených odvolacích námietok. To znamená, že preskúmané rozhodnutie musí spĺňať požiadavky zákona z hľadiska jeho odôvodnenosti (preskúmateľnosti) v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť dôvody jeho rozhodnutia. Myšlienkový postup súdu musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku.

13.10. Dovolací súd zdôrazňuje, že súd sa musí v odôvodnení rozhodnutia vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie ktorá nemôže z pohľadu presvedčivosti, ale ani vecnej správnosti rozhodnutia popri sebe obstáť, v takom prípade zakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ktorú si odvolací súd nevšimol a nedošlo k jej odstráneniu, pokiaľ postupoval podľa § 387 CSP.

14. Žalovaná už v konaní pred súdom prvej inštancie na pojednávaní konanom 15. októbra 2012 namietala nesprávne určenú výšku náhrady škody. Žalovaná na tomto pojednávaní poukázala na výšku škody, ktorú si žalobkyňa uplatňuje, pričom z výsluchu D. D., ktorý sa uskutočnil 11. septembra 2007 vyplýva, že aj po zaistení vozidla splácal pravidelné mesačné leasingové splátky. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku konštatoval, že nakoľko D. D. neuhradil žalobkyni leasingové splátky za obdobie január 2007 a február 2007, žalobkyňa s okamžitou platnosťou odstúpila od leasingovej zmluvy a vyzvala D. D., aby jej uhradil 1.273,80 €, úroky z omeškania v sume 103,93 € a paušálnu pokutu v sume 165,96 €. Táto skutočnosť podľa súdu prvej inštancie vyvracia tvrdenie žalovanej, že D. D. aj po zaistení vozidla naďalej splácal pravidelné mesačné leasingové splátky a teda, že žalobkyni škoda nevznikla.

14.1. Najvyšší súd však poukazuje na skutočnosť, že súd prvej inštancie sa nezaoberal už zaplatenými mesačnými splátkami v čase od uzavretia leasingovej zmluvy do januára 2017, ktoré by mali vplyv na výšku vzniknutej škody žalobkyni. Žalobkyňa uviedla, že D. D. prestal uhrádzať leasingové splátky počnúc splátkou splatnou 25. januára 2007, z ktorého dôvodu žalobkyňa k 28. februára 2007 leasingovú zmluvu ukončila predčasne.

14.2. Práve ustálenie toho, či boli splácané jednotlivé mesačné splátky uzavretej leasingovej zmluvy a za aké obdobie, bolo rozhodujúce pre náležité skutkové a právne posúdenie výšky náhrady vzniknutej skutočnej škody žalobkyne.

14.3. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Odôvodnenie rozsudkov síce zodpovedajú základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, ale súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne nezakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť.

14.4. V zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky za arbitrárne a zjavne neodôvodnené rozhodnutia sú najčastejšie považované také, ktoré sú dané rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností konkrétnej veci s pravidlami formálnej logiky, alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s

predmetom súdnej ochrany t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti uplatneniu (III. ÚS 623/2017, III. ÚS 60/2018, I. ÚS 264/2019).

15. Vzhľadom na to, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP , je dovolanie žalobkyne nielen prípustné, ale tiež dôvodné, lebo je v ňom opodstatnene uplatnený relevantný dovolací dôvod v zmysle § 431 ods. 1 CSP.

16. Vzhľadom k zisteniu, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 420 písm. f/ CSP, ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne, najvyšší súd rozsudky súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Vzhľadom na výskyt vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd sa už nezaoberal ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní žalobkyne.

17. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomocí patrí (§ 450 CSP). Dovolací súd podľa týchto ustanovení zrušil nielen rozsudok odvolacieho súdu, ale aj ním potvrdený prvoinštančný rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

18. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom odvolacieho súdu (§ 455 CSP).

19. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

20. Vzhľadom k tomu, že dovolací súd zrušil dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, nerozhodoval už o návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu.

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.